

<<<HØST ØST-REISEN 1996>>>

Reiseberetning fra hele reisen.

Forfatter: Georg "Jojje" Larsson

(Beretnelsen ledsages av bilder, kartutsnitt etc. Disse er utelatt her.)

Höst-Öst 1996

En resa fram och tillbaks, genom både tid och rum.

De 29:e Höst-Östresorna är till ända, ett Unikum i vår sport. Här träffas ung som gammal, för att i gemytliga former avsluta orienteringsåret. För mig som bara åkte på min andra resa, har redan många nya ol-vänner skaffats. Åtskilliga välkända nunor dök upp i Åhus för att smaka av en förträffligt tillagat gås. Och de som inte kände varann före den kvällen, gjorde det säkert efteråt, ty stämningen var på topp. Som alltid hos krögarna Svensson i Åhus!

Stämningen var som sagt på topp i den fullspikade restaurangen. Och när vi sagt adios till vår gås, drog broder Svensson fräckisar som en virtuos, gunås...

Varm svartsoppa bjöds. Min bordsgranne från alplanet Schweiz åt med förtjusning och berättade att de hade något liknande dette hemma.

Ute blåste det upp till storm, backen stod som spön i regnet, fast tvärtom. Resans förste PP utropades, innan bussarna skulle äntras iväg mot Tysklandsfärjan. Vi som var av det manliga könet hade problem med att undvika att få våra strålar i lovart.. Jag hann tänka i regnet att det säkert gjort detsamma om bilen parkerats nere i swimmingpoolen, än bredvid. Den var dock i säkert förvar, såvida det nu inte borde heta "Székesfehévár" på den här resan.

TYSKLAND

TT-Lines "Peter Pan" skeppade oss över plurret till ner till Travemünde. I hytten möttes jag av besvikna ansikten: "- Det finns ingen "Jäger" i butiken..." Ett gammalt klassiskt Höst-Öst-komplement saknades. Små souvenir-flaskor fanns dock. De fick strykande åtgång, till personalens förvåning över den plötsliga köprushen. Under båtfärdens inledning kändes grova krängningar i fartyget skrov. Dessa dämpades dock nästan helt då dansgolvet ockuperats av danslystna orienterare. En mänsklig fartygsgyro var uppfunnen och är ännu inte patenterad. Passa på!

Bussarna skumpade vidare in i det forna DDR förbi anrika platser som bl.a. Wismar. Det överskuggades dock totalt av det faktum som då uppdagades. En person i bussen bodde nämligen granne med den berömde Leif "Loket" Olsson. En prestation värd att notera i analerna (f-låt, skall vara: annalerna). Vi vet idag ännu inte om den svenska dagspressen nåtts av nyheten. Den borde vara förstasidestoff.

Tio kilometer sydost om staden Güstrow hade vi OL. Kartan vi sprang på fanns inte...(?!?) Den hade tryckår 1997, och det hela måste alltså ha varit en resa in i framtiden. Förklaringen ligger i att tyskarna ska arrangera två deltävlingar i Skogssport Cup här i månadsskiftet maj-juni 1997. Vi fick banor, med varvning inne i ett tält under publikens glada jubel och tjut. Publiken bestod i långa banans löpare, som inte kartorna räckte till. De fick vänta på oss andra som hör hemma i snigel- och fossilklasserna. Varvningen, som tilldrog sig inne i tältet skapade denna fina stämning. Det fanns ett tiotal olika banvarianter som fördelades slumpmässigt. Flera gavs samma bana på andra rundan. Ett litet nytänkande, och en smutt annorlunda spridningsmetod. Den resulterade i en mängd olika reaktioner bland löparna, som sagt till publikens stora nöje. Många var språken som det övades på inne i det tältet.

Årets badsesong vid Insee's strand, blev den längsta i nordtyskarnas mannaminne med badande gäster nästan ända in i november månad. Ser shcöön. Ja Ja. Resan var nu igång, en härlig stämning tilltog bak i bussen, och alla "tjommarna" sjöng med av liv och lust. Både gammalt och nytt. Evert Taubes "Fritiof och Carmencita" fick en delvis ny tappning:

"-Drraaagspel fiol och mandolin."

"-Drraaagspel fiol och mandolin."

"-Drraaagspel fiol och mandolin." osv.

Temperaturen var så hög vid gränsen, att bussens bromsolja började brinna. Se där, en extra PP.

TJECKIEN

Vistelsen i detta land startade med en rejäl middag med allsång i staden Teplice vid midnatt. Segrarna vid Smålandskavlen, Rajamäens regemente, hyllades med en talande minut. En kär Sundsvallsk tradition som upprepas med tretton minuters intervall.

Samling på torget inför avfärden, där några tjeckiska gubbar verkade vilja snacka med oss. Jag försökte med de välkända tjeckiska orden "holik, nedomansky och golonka", vilka lär betyda tack för kaffet. Då blev det handskakning med gubbarna, tänk vad ett vänligt bemötande kan lätta upp.

Vi anlände till Hotel Sol i Prag i natten. Lite sömn, frukost och så avfärd mot Park-OL i en av Prags stadsparker. "Hvězda-parken", med TC vid en märklig stjärnformad monumental byggnad i det sköna solskenet. Det var massor med kontroller på en kort-kort bana, kul variant.

Så bar det av till nästa park, nämligen den berömda PWT-parken. Prahas gränder och prång byggdes inte med de nutida bussarnas volym i kalkylerna. Vår chaffis lyckades få bussen att smita under en järnvägsbro, trots att

skyltarna sa att det inte skulle gå. En fotgängare stannade på trottoaren och skakade på huvudet, men det gick i alla fall. Det vet sjutton hur han gjorde, under kom vi ändå, och vi hedrade honom med den berömda busschaufförs-sängen:

"-Drraaagspel fiol och mandolin,"

"-Drraaagspel fiol och mandolin."

(Här blev det åter en liten tidningsanka, men kanske lika bra det. Originallet hade inte klarat cencuren...)

I "Stromovka-parken" pågick redan PWT-finalen. Damernas rafflade slutstrid vanns av finskan Reeta-Mari Kolkkala, som erhöll Ericssons guldhatt tätt följd av estniskan Kylli Kaljus. Vi drog oss ut i parken för att heja fram våra busskamrater Yuri och Arto. En välregisserat arrangemang, som ni säkert läst om vid det här laget. Guldhatten gick till Jögge, i hård strid med tjecken Rudolf Ropek. Segraren fick degens längsta applåd, vilket värmdde oss som följt honom genom alla år.

Avfärd mot Bratislava, och bussens video visade enne himla många små program.

SLOVAKIEN

"Sporthotel Rapid" nåddes med poliseskort, trots att vi var alldeles i faggorna och snurrade runt. Eller kanske just därför. Vi fick Juraj Petrinc's specialutgåva "NSSS News" version 2.1, i vår hand. En stunds läsning med stadens långa brokiga historia i en ressumé, samt info om "Globetrotters Cup", vårt race. Och "Hej!, Wellcome to the party", vi var bjudna på fest!

Onsdagens löp hölls strax utanför staden. Till starten 90 meter rakt upp i himlen i iskall snålblåst, hur skulle detta sluta. Men väl igång i den fina bokskogen återkom livsandarna, även om "slipsen" hängde längs knäveckan av någon outgrundlig anledning.

Avfärd till nästa land. En lång resa genom ett vackert slovakiskt landskap. Solen sken, och höstens alla färger kolorerade måleriskt bland bergen. Vi anade sportorterna Vysoke Tatry och polska Zakopanés närhet, och mindes.

Middagen bestod i pizza-picknick, och snacket gick kring en hissnande omkörning som nyligen hade beskådats framför oss. Två långtradare hade pressat sig i bredd uppför serpentinvägen, som helt saknade både väggren och skyddsräcken. Bråddjupa raviner runt om. Ett möte, och det hade blivit platsen för en ny madonnabild.

UKRAINA

De initierade resenärerna proklamerade "Gränspivo Cup", inför passagen in i detta land. I den försvann många optimister i ett mycket tidigt skede. Alla tidigare passager under resan hade gått smidigt, men här gjordes det hela till en longör av gamla mått. Efter 3 timmar och 35 minuter på denna gudsförlättna plats kunde bussen starta färden in i landet. Då hade vi nödgats lämna två av resenärerna kvar i Slovakia. Vår prao-elev Maria hade inte något visum, vilket inte på några villkor gick att ordna vid gränsen. Njet!

Vi hade en bra förhandlare i ukrainaren Yuri att tillrå, men Njet! Inte heller med hans hjälp bevekades tullarna. De vägrade släppa henne över gränsen, och hon blev tvungen att återvända till Kosice för att invänta nästa dag vid någon beskickning i detta knepiga ärende. Heder till Yuri, som avbröt resan, för att hjälpa Maria. Gräns-passeringen tog för deras del 16 timmar... Nytt Höst-Östrekord...? Njet!, bara årsbästa.

Vi som kunde fortsätta vår resa i natten skymtade strax efter gränsen ett jättelikt monument på en kulle. PP! Efter den långa väntan i tullen blev detta enorma monument rejält inpinkat. Trots närgånget studiebesök är min gissning fortfarande att den enorma kolossen föreställde Vladimir Iljitj Uljanov, som är mer känd under ett annat namn. Vi for vidare mot vår nattlogi, som skulle ge oss ett minne för livet, denna slitna klyscha (som ju även det är en slitna klyscha...).

Hotellet som vi bodde på hade monterat ned neonskylten, men hette enligt vanligtvis välunderrättade källor "Velikij Bereznyi". Enligt andra källor kostade det hela 87 öre per natt och person att bo där med helpension, svindyrt!! Men som sagt ett minne för livet, och en av resans absoluta höjdpunkter i all sin enkelhet. I barackerna fanns ett ständigt rinnande vatten, vilket som hade färgen av Martini. När man ser hur de smått fantastiska rörsystemen fogats samman med en mängd olika böjar och dimentioner kan man förstå vad som har krävts i fantasi och påhittlighet för att hålla ett sådant ställe i fungerande skick. Man tager vad man haver, som det heter. De varma, mycket rejäla elementen av gammal god rysk teknologi, är även de värda att nämnas. De gick att finreglera, dvs. slå av, eller på med en rejäl strömbrytare i samma rustika stil. TJONK !!!

Soptunnorna i backen uppfyllde alla moderna krav vad beträffar återvinning. Det var så snillrikt ordnad att dessa aldrig behövde tömmas. Invånarna däri, de frodiga råttorna, åt helt enkelt upp allt avfall som vartefter lades på. Sophämtning var därmed överflödig.

Dessa små iakttagelser gick så småningom upp för oss, men först var det med lite blandade känslor som vi klev in i dessa baracker med sviktande masonitgolv och trasiga fönster i den isigt fuktiga oktobernatten. Att somna gick lätt, klockan var 03.30 slagen.

Morgon, tisdag den 31 oktober. Nere i matsalen bjöds på varmt te ur en äkta samovar, med lite brödkanter och korv som tilltugg. Resan ner i dalgången till dagens race bjöd på en resa bakåt i tiden. På åkerlapparna plöjdes det med häst och "långtradarna" på vägen bestod i vagnar dragna av hästar. Detta var kanske en liten överdrift, det fanns både bilar, traktorer och lastbilar. Men det såg ut att vara en blandning från många olika decennier. Vad har inte dessa människor fått gå igenom under alla år? Kanske inte så konstig att dem stannade upp och stirrade på oss, när vi kom rullande i våra bussar. Arto lär ha sagt att de såg ut som yoghurt-reklam.

Dagens banläggare var två riktiga entusiaster som hade rest från Kiev. Det är 960 kilometer att åka - enkelvägen -

och på deras vägar !! Tänk er en banläggare som åker t.ex. från Lycksele till Kristianstad för att hänga ut en bana när det kommer ett par bussar med fransmän på besök. Det var et löp i en härlig lövskog och på en riktigt intressant karta ol-tekniskt.

Lunch intogs på egen hand i staden Uzgorod (som har över 100.000 invånare). Många försökte jaga vykort, frimärken, postkontor och brevlådor på denna, resans kanske mest exotiska plats. För egen del var det min tomma mage som var mest påträngande (som ni säkert förstår). Vi fann ett utefik som hade både microugn, djupfrysta pissor, och kall god öl, lyckan var fyllständig. När gruppen gjort slut på ställets hela lilla lager, vandrade vi vidare i folkmyllret. Jag hängde med Arto in i ett kombinerad charkuteri och ölfik...(!) Några tandlösa gubbar började snacka fotboll när de såg Artos klubbmärke, de visste hur det hade gått i matchen mot Milan. Av någon anledning tyckte vi då inte att det gick att fortsätta snacka med dem. I stället gick vi ut, och Arto köpte en gammal rökt firre av en gumma på gatan. "-Vad i herrens namn ska du med den?", frågade jag. "-Kul", svarade han och stoppade den i innerfickan. Jag tänkte att det är enna lustiga kurrar, de där tjomnarna från Götet.

På återresan till Hotel Velikij Bereznyj ute i ödemarken, tjuvstartade middagsfesten en smula i bussarna. Det hade inhandlats lite klirrande varor, så stämningen var på topp när middagen nalkades. Sent ska vi glömma matronans blick, när samtliga norrmän gjorde entré iklädda frack! Så celbra gäster plägar ju mat och dryck av bästa sort, och i det följande sjöslaget badade stället i champagne. Rekordet för kvällen var en två meters kaskad rakt över stackars Andrew och kvällens kapellmästare. Denna arragör (Pertti), hade lyckats engagera så berömda värdsartister som "Wiener-Alcoholicerna", till kvällens underhållning. Dacapo! Mitt i alltihop höll Arto ett tacktal till Yuri, och passade på att överrätta en liten gåva - den gamla rökta firren från Uzgorod !!

Vid frukosten dagen efter klibbade golvet i matsalen av någon anledning, och jag fick Jumpers låt "Tapetklist under mina skor" på hjärnan. Efter den grundliga uppladdningen kvällen innan sprang man på lätta ben till starten för dagens race... Jo jo. Dette blev nogot av det jä...ste jag varit med om (denna gamla klyscha). Vad sägs om 545 meters klättring på en 5,2 kilometers bana, en hisklig lutning med bråddjupa bäckraviner. Det bara var at kana med i leran på en lövhög de sista 30 meterna innan man plaskade i bäcken. Så nästan omöjligt att ta sig upp därifrån, om man inte fick tag i någon rot. En enda löpare klarade av en kilometertid under 10 min/km., och det var den ursterke Yuri. "-Då dé, då dé, då dé." Vad är det du säger? "Jo, jag säger då det, då det..."

När vi skulle lämna Lumsjörydalen, sto hotellets personal uppställd mangrant för att vinka av oss. Det gick för första gången att se varma leendet i deras ansikten. Till och med den gamla farbrorn som stått både natt och dag som en sten stod ute på gårdsplanen, sken upp en smula. De härdade hundarna såg närmast övergödda ut efter dessa sötebrödsdagar.

Gränsen passerades nästan lika smidigt och lätt denna gång, tid: 2 timmar 56 minuter. Där kunde vi räkna in upp emot 80 st. långtradare som stod i en kilometerlång kö. De skulle enligt uppgift få vänta där i uppåt en vecka före passering. Snacka om brist på effektivitet. (Färsk fisk är nog ingen exportvara här...)

UNGERN

Så kom vi till Magyarország, vilket betyder "magyarernas land". Namnet klingar mytomspunnet om forna tider. Skymningen föll, och borta var alla oläsbara vägskyltar med kyrillisk text. Nu kunde man med lätthet läsa "Sátoraljaújhely", "Hajdúbözörmény" och annat fint för glatta livet. När vi nådde 2,5 miljonerstaden Budapest slogs vi av hur lyxigt det var i de centrala delarna. Säkert hade vi blivit en smula fartblinda efter vistelsen i Uzgorod. Pest lämnade vi bakom oss på den östra stranden av Donau, och krossade floden in till Buda. Hotellet hette Garden, och var tiptopp. Där återsåg vi alle PWT'are, som vimlade i vestibulen. De var i tiptopp form av ljudnivån att döma. Vi anslöt.

Lördag 2:a november. Vi for ut på den ungerska pustan. Det var dax för en riktig stortävling. Första etappen i "Spartacus Kupa"s tvådagars, eller "1 nap" som det stod på definitionsappen. Cirka 1500 deltagare på ett TC med alla tänkbara förnödenheter till salu för hugade spekulanter. Allt verkade mycket välordnat och fungerande. Jag joggade iväg de två kilometrarna till startplatsen. Väl där uppstod en del betänkligheter. De startande sågs löpa iväg i alla möjliga riktningar, inklusive bakåt rätt igenom leden med väntande löpare. Väl inne i startfällan upptäcktes plötsligt att klassbeteckningarna var omdöpta till något nytt. Som tur var gick det att könsbestämma de övriga deltagarna i startfällan, och följa med rätt ström. Och för första gången under resan saknades plastfodral. Men det är ju sådana här små upplevelser man söker på dessa resor, det är små nyanser som sätter lite piff på anrättningen.

Framåt eftermiddagen genomfördes på hotellet den enligt tradition ceremoniella rit, där det koras nya medlemmar till legendar-föreningen. Dess högvälborne president, Ann-Elisabeth Kopland, hedrad tillställningen med sin närvaro speciellt tillrest från nordliga trakter. Tunga beslut voro även detta år fattade vilka resulterade i:

Till nya legendarer 1996 korades:

Nr.83 - Inger Glans. OK Torfinn

Nr.84 - Margareta Johansson, OK Gläntan

Nr.85 - Kjell Einarsson, OK Skogshjortarna

Nr.86 - Hege Mårtensson, Strängnäs-Malmby OL

Nr.87 - Anders Nordell, Kimito SF

På kvällen var bord beställt på Hoten Gellert, ett ställe av mycket hög klass till priser fortfarande kan anses som fullt rimliga. Enligt en sagesman är detta den finaste kroger i hela staden, och jag är inte beredd att bestrida det.

Andra dagens Ungern-löp bjöd inte alls på några överraskningar. Kartan var densamma liksom målplatsen. Det blev lite väntan, för arrangörerna hade valt ovanligt store startmellanrum. Så här efteråt står det klart att

tävlingen därmed blev mycket rättvis. Med täta starter i ett så öppet parti skulle ol-momentet blivit ringa. Efter en god stund började det snackas gruppfoto, och vi drog oss upp i en slänt för att ordna den saken. Det blev till slut en hel serie gruppfoto, då det hela tiden strömmade till eftersläntare. Så splittrades den stora gruppen upp för sista gången, och vi vinkade av åttadagars-resnärerna, som tog med sig alla PWT'are och styrde kosan norrut.

Vi andra styrde vår kosa mot det berömda badhuset i Székesfehérvár. Det var ljuvligt att få löga sin stela lekamen i både bastu och bassäng. Badmössan var obligatorisk, vilken gick att hyra för 50 pengar. Vid utgången stod tanterna och sa: "-Chappa!", och klappade sig på hjässen. Jag svarade: "Nej, vi tänker inte schappa.", och gick ut. Ändå saknade tanterna trots allt några badmössor, som då alltså kunde sägas vara i "säkert förvar", nedstoppade lite här och där. Vi schappade ut ur landet, och bussens video visade enna himla många små program.

RUMÄNIEN

Gränsstoppet varade i 2,5 timmar, vilket började kändas helt normalt. Frågan är om man var miljöskadad eller bara anpassad? Underhållningen bestod i att vi vallades tre gånger förbi en toalett som inte haft fungerande avlopp på flera år, av dofterna att döma. Upphetsande lokaler, de där gränstationerna. Först därefter var vi välkomna in i Rumänien. Till det iskalla hotellet i Moneasa Spa anlände vi klockan 03 lokal tid. Där bjöds det på en nattmacka.

Vi hade sovorgon ända till efter nio. Normalt klär man på sig när man stiger ur sängen, här var det tvärtom. Av med ett lager kläder. Väl ute i korridoren kunde vi förstå varför, ena gavlen på huset saknades helt enkelt. Korridoren slutade ute i tomma luften, stället var under ombyggnad. Enligt Janne Dahlgren var detta den snabbaste vägen ner till gatan. Personer som lider av nackspärr varnas dock för den metoden, då dessa därigenom lätt kan förvärras. Efter frukosten gav vi oss ut på byn med nya vackra (nåja) sedlar i fickan. Det var en fin liten by som hade varit kurort under den gamla kommunisttiden, då den hade blomstrat. Nu stod det mesta still, vilket accentuerades av den rådande lågsåsongen. Vi tittade på alla gamla igenbommade pensionat i parken, och tillbaks i byn blev jag flera gånger stående för att beundra alla sirligt utsmyckade stuprännor...(!) I hörnen såg det nästan ut som om det satt inmonterade samovarar. Jag tänkte att bysmeden måste vara en skicklig yrkesman. Senare visade det sig emellertid att de här utsmyckningarna var vanliga lite överallt. I de små varuboderna fann vi både smått och gott. Gävle-Bengt köpte sig en fin spade. Allt var mycket billigt! Vid hotellet hade det dykt upp en souvenirgumma som sålde bland annat fina käppar till alle halta orienterare.

På eftermiddagen for vi ner till dagens OL genom den Transylvanska dalgången. Solen sken på alla vackra höstfärgade lövträd och temperaturen låg kring 20-strecket. En underbar dag. Vi skulle möta de lokala orienterarna efter vägen. Och så fort bussen bromsade in riktades blickarna framåt. Men de enda lokala invånare som då kunde ses var en flock grisar, som lommade över

vägen i sakta mak till synes oberörda av den stora bussen. Det blev fler stopp för grisar, ankor, får, gäss, oxkärror och andra gynnare innan våra "o-vänner" siktades. Vi fick ett löp i en fin lövskog (har ni hört den förut), och det blev några små fighter i den öppna terrängen, kul. På banans enda skumma kontrollpunkt, 1996 års kanske mest obefintligaste sänka i ol-värden, hade det för säkerhets skull posterats en extra lysande kontrollmarkering. Fotograf CeGe, i sin tjusiga skånska gulröda overall stod där och knäppte för kung och fosterland.

Innan återresan samlade Ferdinand ihop hela skaran till en gammal korkek, som stod där i solnedgången. Där blev några läckra gruppfoto tagna i alla granna färger.

Hotellet bjöd på karp till middag. Vi hade fått sällskap av de lokala "o-vännerna", och under kvällen smakade vi av alla Transylvaniska viner under glada former.

Tisdag den femte november. Själv låg jag för anker på rummet under förmiddagen då det bjöds på OL i bergen kring byn. Det måste ha varit en skaplig klättring, av eftersnacket att döma. Efter lunchen packade vi oss iväg för en liten 70-milafärd till Zagreb i Kroatien via Ungern där vägarna var bättre. Käppgumman var på plats och vinkade av oss, jag köpte en flöjt. Uppe i bergen hägrade flera gamla borgar, och det snackades om greve Dracula. Men hans borg ligger lite längre österut. Bussens video visade enna himla många små program.

Ungern-gränsen tog 2 timmar och 20 minuter. Vi hade frågesport i bussen huruvida passkontrollanten var man, kvinna eller något annat. Hon (..?) fattade så stort tyckte för vår australiske vän Grant, att hon tog med sig honom in i ett skjul för att kika lite närmare på honom.

Det var på de Ungerska vägarna som den nya sporten "Bussurfing" föddes. Den gick ut på att man skulle stå i mittgången under färden, och försöka undvika att vidröra något säte, eller något annat. Den som så gjorde blev utslagen. Alla kunde inte få plats, så det blev en utslagningstävling av det hela. Till regerande mästare korades initiativtagaren Arto, lyckades efter en stenhård final slå Maggan. Hon stod som fastlimmad vid golvet, imponerande.

Nästa gräns tog endast chockerande 43 minuter att passera (mutor..?), trots att Peos mötande kroat inte dök upp. Han lär ha åkt till fel gränstation. Då inte heller Calle Bildt mötte upp för vi vidare.

KROATIEN

Vi hittade till Zagreb utan problem. Där fick vi dock lite nattlig sightseeing innan vi fann den före detta FN-förläggningen kl 04.10 lokal tid. Den hade ett namn som påminde om "gamla gardiner", enligt en vanligtvis välunderrättad interlokutör. Snark.

När vi brottat oss förbi de övriga hotellgästerne, som mest liknade anabola kopior av Belgian Blue i frukostkön, kunde en mycket god och varierad frukost avnjutas. Så for vi ut på landsbygden för lite sightseeing. Målet var Titos födelseby, som man var i färd med att restaurera i stil med

Skansen. Terje hittade en fin gammal antik likvagn, som var inglasad och prydd med vackert träsnideri. Den hade vi kunnat haka på bussen, spånade vi om i solskenet. Men det fanns inget lik att lasta den med, så den fick stå kvar. Johan visade sin allra bästa musikaliska ådra, och dirigerade en flock kalkoner. Dessa verkade aldrig tröttna utan kacklade unisont så fort den glade dirigenten harklade sig. Vår Führer, alt meister Peo, grunnade på några av dåtidens stora mäns födelseår. Som sig bör finns dessa medtagna uti denna lilla pamflett:

1874 - Sir Winston Churchill
1879 - Josef Stalin
1883 - Benito Mussolini
1889 - Adolf Hitler
1892 - Josip Broz Tito

Av dessa här nämnda herrar har den sista bäst klarat av att hålla livhaken, om man nu inte räknar Peo förstäss..

Vi återvände mot Zagreb utan vidhängande likvagn, men med lite historia i våra sinnen. Vår lokala guide berättade bland mycket annat, varför alla kyrkor inte låg mitt i byn som hemma, utan på en närbelägen bergstopp. Det var helt enkelt för att man skulle kunna komma närmare gud. Vi undrade om man någonsin hade några besökande i sina kyrkor. Så stannade bussen vid idrottsplatsen i Jastrebarsko, det blev ett nytt löp. Någonstans ifrån kom "Räkan" vandrande över gräset, en IFK'are som anslöt för ett par dagar. Denna gång hade vi valfria kontroller utspridda på en 5000-tusendel. Vello skrällde, och visade ryggtavlan för flertalet seniorer.

På kvällskvisten bussades vi genom staden till de lokala orienterarnas klubblokal, där det skulle bli fest. I den möbelfria gymnasalen hade man ställt in en back med öl på ett bord. Den blev tom omgående. Mera öl! På väggarna hängde planscher med snowboardåkare. Var detta verklegen orienterarnas lokaler undrade jag medan discoanläggningen pumpade på. Då fick jag syn på en massa kartor som satt uppklistrade i ett hörn. Jag gick dit. Vad i hela världen!! Nästa års femdagarskartor!!! Här!! I Zagreb!! Men innan vi for tillbaks till "Hotel Gamla Gardiner" hade kartmannen Anders från Umeå plockat med sig dem igen.

Då bussen återkom till hotellet utspelades sig följande lilla episod: En av oss hade valt att stanna kvar på hotellet under kvällen för att få lite välbehövlig sömn. Samtidigt som bussen parkerade efter att ha släppt av alla passagerare vaknade denne person av ljudet från bussen. Han kastade sig då upp ur sängen, rafsade ihop allt bagage så fort som möjligt och sprang ut ur rummet och ned i receptionen som fick följande fråga: "-Var det länge sedan den svenska bussen for??" Hon svarade: "-Den svenska bussen har just kommit".

Torsdag morgon, den sjunde november. Vi for tillbaks ut till Jastrebarsko IP. Våra IFK'are fann en trasa att joxa med, och det blev match mot ett mål på Zagrebs propigaste gräsplan. Storseger! Jesper Erlingmark, Pontus Blomqvist och grabbarna visade fin form, de skulle ha behövts i Milanmatchen (2-4). Ute på ol-banan fanns ett team från Kroatisk TV, så kanske får vi jubla åt bilderna på en kommande resa. Vi bjöds en knaprig panerad firre till lunch på lokal i Jastrebarsko. Innan vi for mot nästa

land passade jag på att prova nallen. Det funkade så bra att min jobbarkompis (från Indien) inte trodde på mig då jag sa var jag befann mig. Efter resan frågade man mig på jobbet vad jag gjorde i Kazakstan, vilket var vad min kompis hade berättat att jag ringde från. Undrar just om mobiltelefoner fungerar i Kazakstan?

SLOVENIEN

När vi kom till Ljubljana lyste det plötsligt "Illegal operatör" på nallens display, så det var väl lika bra att slå av den för att slippa i klammeri med rättvisan. Vi bodde på Hotel Turist, samma ställe som för två år sedan, ett litet återseende.

Till kvällen var vi bjudna på fest. Peos kontaktman Roman ägde en krog där vi bjöds på en massa goda lokala rätter och vinet flödade. Romans fru sjöng med i bandet som spelade, och det blev dans.

Vi var några som efter Roman-krogen fann vägen till det mytomspunna "Eldorado". Då Magnus och jag kom åter därifrån, möttes vi av en förtvivlad CeGe i receptionen. Han sa att Peo var sjuk, och måste till sjukhus. Tyvärr förtod inte receptionisten vad CeGe sa. De hade en lista med alla våra rumsnummer. CeGe ringde och ringde, till rum efter rum, men fick inte napp. Först trodde vi att det var herr Bengtsson som var den sjuke, men uppe på rummet fann vi herr Derebrant med svåra magsmärtor. Peo B. kontaktade Roman som kom snabbt till hotellet och sjutsade Peo D. till sjukhus. Det visade sig att den stackaren hade fått infektion i en tarm. Den gick dessbättre att häva med hjälp av piller. Han behövde därmed inte avbryta resan eller amputera någon viktig lem, men den gode anebymanen såg en smula slak ut efter detta (förståeligt nog).

Fredag 8:e november. Resans första regniga dag, men lagom till vårt löp upphörde regnet. Vi sprang på samma ställe som för två år sedan, skogen med Europas högsta ormbunkar. Dessa var manshöga, och man fick nästan känslan av att kunna möta dinosaurier i bushen. Men de enda urtidsdjur som där fanns, var vi själva. På et ställe klumpade vi ihop oss, Kontrollen stod inte där den skulle. Några fann skärmuslingen, och fortsatte. Andra fann inte densamma men fortsatte ändå. Själva fann jag ingenting, och tyckte att tävlingen därmed var slut.

Att inte alla ger upp så lätt bevisas av att en av oss återvände under en senare del av löpet till den felande kontrollen, för att se om den hade dykt upp. Men det hade den inte gjort.

Så hende det ytterligare märkligheter i detta land. Väl hemkommen upptäckte jag efter resan att en smutt oförklarig bom jag gjorde, hade varit en exakt upprepning av en bom jag gjorde på precis samma ställe för två år sedan...(!!). Hur är det möjligt, man frågar sig gång på gång...

Vi for vidare mot nästa land, och i bussvideon visades bland enna himla många små program ett bandat inslag från Slovensk TV med en massa kändisar från en tidigare

resa hit. Vi jublade åt bland annat Inger Glans, Jögge och Johan, som skubbade runt framför kameran. Kul!

ITALIEN

Till pastaens förlovade land anlände vi frampå kvällskvisten. Hoten Lloyd återsåg vi med glädje. En smula trångt på rummen, men perfekt läge i Venedigs närhet med alla tåg över den långa bron ditut. Vi tog en kvällspromenad i Mestre, som var i stort sett folktomt.

Lördag, da'n före da'n, innan den stora finalen på resan. Venedig-orienteringen. Det började dra ihop sig, det märktes att de flesta verkade lite laddade. Somliga valde att turista i Venedig. Vi andra for upp i Dolomiterna för ett ol-löp. Själv var jag angripen av alla baciller som hade härjat bland resenärerna, men att avstå från Venediglöpet var inte att tänka på. Uppe i bergen var det en elak kupering, men vilken fin skog! För att inte tala om utsikten i det fina solskenet. På bergens sydsida växte det alla tänkbara citrusfrukter, och till och med palmer och bananplantor kunde ses i trädgårdarna.

På eftermiddagen hann även vi med en tur in till det märkliga Venedig. Det pågick allehanda jippon, en massa olika räddningskårer hade uppvisning. Men såvitt vi såg hade de inte funnit någon turist att dra upp ur kanalerna. På Markusplatsen pågick uppbyggnaden av morgondagens målplats, och nyfikna turister stannade med undrande blickar. Vi log för oss själva.

VENEZIA

Efter en lugn natt var det dax för "Meeting Internazionale di Corsa Orientamento". Vi skulle göra upp om den åtråvärda "VI Trofeo Associazione Artigiani Venezia - ConfArtigianato I Trofeo Mionetto Spumanti Città di Venezia", varken mer eller mindre!!

Pendeltåget rullade in på Venedigstationen. På initiativ från Jösse-Håkan valdes sightseeingbåt via Grande Canale bort till Markusplatsen. Perfekt sätt att spara på krafterna, de skulle behövas senare i de trånga gränderna. Efter att ha tittat på det historiska ol-målet på Markusplatsen, drog vi oss bort till sporthallen. Där fanns alla bekvämligheter, och en brokig samling orienterare från hela sydeuropa. Tävligen lockade hela 2493 deltagare i de ordinarie klasserna, och då är inte de populära inskolningsklasserna (esa, esb, esc, open och scoule) inräknade. Frågan är om inte detta är den största utomnordiska ol-tävling för närvarande.

Nytt för året var att antalet broar per klass fanns noterade i tävlings-pm. Det var något som man kanske inte trodde skulle vara något att bry sig om, men om man räknar på det hela så blir det till slut en faktor att ha i åtanke. I H40 t.ex. hade vi 38 st. Av dessa var tre av den större modellen, och resten små ($35\text{st} \times 5\text{m} + 3\text{st} \times 10\text{m} = 205\text{m}$). Över 200 meters klättring i det platta Venedig. Vem kunde tro det?

Vi hade tilldelats tidig starttider, så att inte 120-milafärden norrut skulle bli försenad. Startplatsen på kajen var rejält uppbyggd med kravallstaket och perfekt bemannad med

funktionärer. Digitaluret pep de vanliga fem pip,pip,pip,pip,piiiiiiip, och det bar iväg. Inget kartfodral här heller...(!) Eftersom regnet hängde i luften behandlade jag min karta med mycket stor ömhet. Syndaflo den vi hade här för två år sedan med alla översvämmande gränder och skyfall fanns i färskt minne. Då blev det inte mycket kvar av kartan i den sladdriga påsen, och nu fick man inte ens en sladdrig påse till skydd. Farorna var befogade, för endast efter en kvarts löpning kom det en störtskur. Då visade det sig att kartan var inplastad, och höll därmed för vätan. Märkligt nog var kvalitén i plasten så fin att det kändes som bara papper.

Banan inleddes, liksom för två år sedan, i de yttre områdena. Därmed var man inte lika alert och hetsig när de mer trängre gränderna nåddes. Bra banläggartaktik. Samtidigt ökade frekvensen av de svärbemästrade japanska grönområdena markant. Dessa bestod av kompakta turistgrupper, vilka i sakta mak rör sig åt, på förhand helt oförutsägliga håll. I en trång gränd hamnade jag bakom en varutransport. En stackare knuffade en överbelastad kärra genom ett prång bara med ett par centimeters marginal. Då sattes tålmodet på prov. Mot slutet av banan hade jag sällskap med två italienare i en gränd bort mot en liten kanalbro. Vi skulle bara runda ett hörn då vi sprang rakt in i ett plank. Det var avspärrat! På kartan fanns små streck. De hade jag tolkat som bryggor, eller något liknande. Jag uttryckte mina känslor så högt och tydligt, att de övriga blev helt stumma. Har ni träffat på någon stum italienare någon gång? För mig var det första gången.

Efter en skön dusch slog vi följe genom gränderna till järnvägstationen. Återstod så den lilla nonstopresan norrut genom Europa. När vi nådde hamnen i Rostock hade man ställt in katamaranen på grund av hårt väder. Men ett containerfartyg skulle precis avgå, och vi hoppade på med bussen. Har ni sett en buss hoppa någon gång?

Slut i rutan... Eller som det står ute på internet - *Tillbaks till hovudmenyn.*

Georg "Jojje" Larsson